

[Valdemar Thomsen.]

tiets end med Venstres Politik, maa man tilgive, at jeg citerer videre. Madsen-Mygdal sagde:

„Intet Folk kan fritages for Ansvar over for sin egen Skæbne, og det er sandsynligt, at der netop i disse Dage paa hviler os et særligt Ansvar over for Historien og over for vore Efterkommere. Vi opfylder ikke disse vore Forpligtelser alene ved, at vi hengiver os i Følelser og Stemninger og saa i øvrigt lader Skæb-
nen raade.“

Udtalelsen om, at vi ikke opfylder vor Forpligtelse ved at hengive os i Følelser og Stemninger, tror jeg maa opfattes som et alvorligt Varsko til de faa, der har Ansvaret for, at Partiet Venstre lod sig narre med ind under Socialdemokratiets Førerskab.

Som allerede bemærket er der ikke ved Statsministerens Præsentation af Ministeriet den 8. Juli det mindste i Retning af Program. Det samme kan ikke siges om Udenrigsministerens Udtalelse af samme Dato, og da denne var tiltraadt af den samlede Regering, maa det være betimeligt at se lidt nærmere paa den ved denne Lejlighed, og dette saa meget mere, som den angaar et for hele Nationen livsvigtigt aktuelt Problem, og fordi man maa sige, at de følelsesbetonede Taler, der blev holdt i Gaar fra denne Plads, ikke staar særlig godt til den Udtalelse, som blev udsendt den 8. Juli.

I denne Regeringsudtalelse fremhæves, at

„Opgaven for os, saavel under Verdenskrigen som nu, havde været, at Danmark under ingen Omstændigheder maatte komme i Strid med sin store Nabo mod Syd, og at denne Politik havde fundet Tysklands Forstaaelse, baade i 1914—18 og nu.“

Videre hedder det, at det

„i August 1914 og i April i Aar var den tyske Politiks Maal at holde Danmark uden for Krigsbegivenhederne, og at Opgaven i Modsætning til sidst førte til Besættelsen, hvilket“;
fjæses der forklarende til,

„har gjort Forstaaelsen sværere for det danske Folk.“

Det, jeg her nævner, er, vil man maaske sige, ret uvæsentligt, men alligevel er det interessant ved Bedømmelsen af Regeringens og navnlig dens socialdemokratiske Dels officielle Standpunkt nu i Sammenligning med tidligere.

Slutningen af dette Aktstykke er, tør jeg sige, af uanet Rækkevidde og absolut uden Parallel i vor Historie. Det hedder:

„Ved de store tyske Sejre, der har slaaet Verden med Forbavselse og Beundring“;

— det er Regeringens Ord —

„er en ny Tid oprundet i Europa, der vil medføre en Nyordning i politisk og økonomisk Henseende under Tysklands Førerskab. Det vil være Danmarks Opgave herunder at finde sin Plads i et gensidigt, aktivt Samarbejde med Stortyskland.“

Disse Sætninger kan ikke opfattes anderledes, end at den samlede Regering, der altsaa først, trods sin Fortid, giver Udtryk for sin Beundring, er paa det rene med, at vi staar over for en dybtgaaende Ændring paa det politiske og paa det økonomiske Omraade, og at Nyordningen vil blive præget af Ønsker fra tysk Side. En enstemmig Regeringserklæring af denne usædvanlige Natur er uden Tvivl af lige saa skæbnebestemmende Betydning, som naar en Regering erklærer Krig eller slutter Fred. I saadanne Tilfælde har Landets Befolkning, uden Hensyn til om den billiger eller misbilliger den trufne Beslutning, kun at tage det skete til Efterretning og derefter ved forenede Kræfter søge at faa det bedst mulige ud af den forhaandenværende Situation.

Jeg ved ikke, om Regeringen ved denne Lejlighed føler Trang til nærmere at antyde, hvad den økonomiske og politiske Nyordning vil komme til at gaa ud paa, men maaske det maa være mig tilladt med det, jeg nu har fremhævet, som Baggrund at rette et bestemt Spørgsmaal til Statsministeren, der stadig væk er fraværende, dette nemlig, om Statsministeren finder det passende, at han og adskillige af hans Ministre aldrig lader en Lejlighed gaa fra sig til at forsøge paa at mistænkeliggøre os, som af ganske bestemte Grunde er af den Anskuelse, at Statsministeren og hans nærmeste Medarbejdere vilde tjene Danmarks Interesser ved at trække sig tilbage til Privatlivets Fred. Det staaende Omkvæd er, at visse Personer — det var ogsaa det, der gik gennem Talerne i Gaar, Adresserne der var ikke til at tage fejl af — er parate til at likvidere Folkestyret, blot de selv kan faa Lov til at komme til Fadet. Ikke sandt, det er disse Beskyldninger imod os, som gaar igen, hvor de Herrer Ministre taler, hvad enten det nu er i Radio, for Studenter eller paa Højskoler. Jeg henviser derfor til Regeringserklæringen af 8. Juli for at sige, at Ministeriet selv har givet Udtryk for, at vi maa være forberedte paa en politisk Nyordning under Tysklands Førerskab, og